

7 vragen aan... Kennith van Stam

‘Spanningsveld tussen willen of kunnen bereiken’

Kennith van Stam is leerkracht bij De Baanbreker. Hij werkte 6,5 jaar in het basisonderwijs, toen hij de overstap maakte naar praktijkonderwijs. Hier geeft hij alweer drie jaar les aan groepen in het eerste en tweede jaar.

1

Wat motiveerde je om de overstap te maken naar het speciaal onderwijs?

“Ik merkte dat ik een beetje uitgekeken raakte op het reguliere basisonderwijs. Al dat papierwerk kostte me veel energie. Ook was ik veel tijd kwijt met advisering. Ik zocht een plek waar ik kinderen wat relaxter individuele aandacht kon geven. Toen ik zag hoe bij het praktijkonderwijs van De Baanbreker in kleine groepen wordt gewerkt, dacht ik: dat zou wel eens bij mij kunnen passen.”

2

Klopten je verwachtingen in de praktijk?

“De praktijk bleek anders dan verwacht. Het eerste jaar was heel erg aanpoten. Leerlingen gaan je testen, je moet vechten voor je plekje. Ik was gewend om leerlingen zelf keuzes te laten maken, maar merkte al snel dat die manier van vrijheid geven hier niet werkte. Ik moest juist veel meer duidelijkheid geven. Alles wat ik had geleerd, kon ik eigenlijk weer overboord gooien. Dat was best pittig. Gelukkig veranderde het toen ik de leerlingen wat beter leerde kennen. Leerlingen die soms een grote mond konden geven, bleken ook gewoon een klein hartje te hebben.”

3

Wat vind je de grootste uitdaging in het speciaal onderwijs?

“Het spanningsveld tussen dingen willen bereiken en kunnen bereiken. Dat is voortdurend schakelen, waarbij je vaak ontdekt hoe klein een stapje moet zijn. Neem bijvoorbeeld het rekenen. Laatst hadden we wekenlang hard geschaafd aan de tafels, om er vervolgens een week niet naar te kijken. Daarna hoor ik rustig in de klas: dit hebben we nog nooit gehad. Dan kun je weer opnieuw beginnen. Soms kies je ervoor om toch door te gaan met de volgende lesstof, want je moet wel eisen stellen. Dat spanningsveld is soms ingewikkeld.”

4

Hoe houd jij de energie in balans, in de klas en bij jezelf?

“We hebben best lange lessen van 80 minuten. Daarin neem ik een korte pauze met mijn leerlingen, zodat de boog niet de hele tijd gespannen is. We spelen samen even een spelletje of gaan buiten een frisse neus halen. Dan zijn zij weer opgeladen en ik ook. Daarnaast heb ik geleerd om niet alles even serieus te nemen als het een keer minder lekker loopt in de klas. Morgen is er weer een nieuwe dag. Nieuwe ronde nieuwe kansen, zo werkt het echt.”

6

Kun je een moment noemen waarop een leerling je echt verraste?

“Dat zijn de momenten waarop leerlingen iets ontdekken bij zichzelf. In jaar 1 zit een meisje dat erg bezig is met haar uiterlijk. Ze draagt altijd veel make-up en leren vindt ze niet zo leuk. Nu blijkt ze een enorm talent te zijn bij algemene techniek. Wie weet kiest zij in de toekomst voor elektrotechniek, want iets doen met haar handen vindt ze wél leuk.”

7

Hoe blijf je gemotiveerd in je werk?

“In het praktijkonderwijs kunnen we nog veel verbeteren. Wij zijn op school nog zoekende in dat spanningsveld tussen wat we kunnen en willen bereiken. Ik vind het interessant om daarover mee te denken en in te begeleiden. Ook zijn we gestart met een brugklas tussen Vmbo-basis en het praktijkonderwijs (pro/vmbo). Samen met het Cals College gaan we nu ook wiskunde, Engels en biologie aanbieden om te kijken of leerlingen meer uit zichzelf kunnen halen. Dat is helemaal nieuw en een spannende ontwikkeling om aan bij te dragen.”

5

Wat vind je het meest belonende aspect van je werk?

“Voor het merendeel van deze leerlingen kun je echt iets betekenen. Ze kloppen bij je aan met vragen over veel meer dan de lesstof alleen. Dat pedagogische deel is heel belangrijk. Hoe voel je je vandaag? Wat kun je een volgende keer anders doen? De individuele aandacht die je hier kunt geven zit vooral in persoonlijke gesprekken. Je bent een basis voor ze, dat is heel dankbaar werk.”

Voor het merendeel van deze leerlingen kun je echt iets betekenen.

UTRECHT
LEERT